

de opgaver, som uddannelserne retter sig imod, ikke er fast defineret.

Det er muligt for en social- og sundhedsassistent at varetage mange forskellige typer af opgaver. Det er først og fremmest et spørgsmål om, at alle formelle og reelle kompetencer anvendes optimalt. Det vil jo i sagens natur sige, at ledelsen er i stand til at tilrettelægge opgavernes løsning på en hensigtsmæssig måde i samarbejde med de medarbejdere, som skal gøre en god pleje til virkelighed rundt omkring i sundhedsvæsenet.

I de senere år har der kunnet konstateres en betydelig glidning i opgavevaretagelsen mellem de forskellige faggrupper, og den bevægelse bliver ikke bremsset af den uddannelsesreform, som regeringen netop med lovforslaget om grundlæggende social- og sundhedsuddannelser lægger op til.

Det fremgår bl.a., at sigtet netop har været at skabe gode og tidssvarende uddannelser, som kan tiltrække tilstrækkelig mange studerende til, at vi har kvalificerede medarbejdere i social- og sundhedssektoren – også studerende, som kan bidrage til, at der skabes en øget mobilitet mellem faggrupperne, og også være med til at nedbryde faggrænserne inden for sektoren, specielt dér, hvor de hæmmer muligheden for at skabe en god pleje.

I bemærkningerne til beslutningsforslaget peges der på en række årsager til de problemer, der er aktuelle i forhold til det at skaffe et tilstrækkeligt antal kvalificerede medarbejdere til social- og sundhedssektoren.

En væsentlig årsag er, at der på sygehusene i de seneste 20 år er sket en forskydning af sygeplejersker og andet plejepersonale, især social- og sundhedsassistenter, altså de tidligere sygehjælpere. Den forskydning har selvfølgelig igen en række årsager, som jeg ikke skal fordybe mig i, men det har jo at gøre med den generelle udvikling af sundhedssektoren, som netop har været meget broget, og som er foregået både på sygehusene og i kommunerne. Udviklingen har jo bl.a. betydet, at en større og større del af plejen i dag finder sted i den primære sundhedssektor, og det har medført et behov for at løfte kvalifikationer også i denne del af sektoren.

Jeg er helt enig med forslagsstillerne i, at en faglig udvikling af uddannelserne vil kunne medføre et bedre indhold i arbejdet og dermed også gøre uddannelserne mere attraktive. Derfor kan jeg fuldt og helt tilslutte mig de mål med beslutningsforslaget, der handler om nytænk-

ning, omstrukturering og bedre tilrettelæggelse af arbejdet.

Men det er ikke den rigtige vej mod målet at uddanne i forhold til snævre kvalifikationsprofiler for derved at fremkalde en flytning af personalegrupper fra den ene del af sundhedssektoren til den anden. Uddannelserne skal efter vores holdning rette sig mod forholdsvis brede funktioner, kompetencer og kvalifikationer og ikke mod den specifikke funktion, som skal varetages. Og de kompetencer, der opnås gennem uddannelserne, skal være uafhængige af de institutionelle rammer. Det var netop en af de meget grundlæggende landvindinger, vi nåede med reformen af de grundlæggende social- og sundhedsuddannelser tilbage i 1991.

Jeg synes, der er brug for at komme videre ad den vej, og det er det, der som nævnt er en del af sigtet med reformen af de grundlæggende social- og sundhedsuddannelser: at der skabes forudsætning for en stadig opløsning af snævre faggrænser og for et stadig stærkere samarbejde mellem de forskellige faggrupper. Og det er jeg helt overbevist om sker bedst gennem rummelige uddannelser.

Man kan heller ikke entydigt sige, at der er brug for, at sygeplejerskerne skal komme tilbage til sygehusvæsenet, som det hedder i bemærkningerne til beslutningsforslaget. Hvad så med de patienter, der ønsker at opholde sig i eget hjem f.eks. i den sidste svære tid af livet? Jeg synes, de skal have mulighed for at vælge dette frem for en sygehusindlæggelse. Ellers vil man jo tvinge patienterne til at følge hjemmesygeplejerskerne ind på sygehusene.

Der er nok ikke brug for sådan en ensidig tilbageførsel, hvis man kunne kalde det det. Det, der er brug for, er at skabe gode grundlæggende uddannelser, sådan at social- og sundhedsassistenterne skal kunne varetage de grundlæggende sygeplejefunktioner også på sygehusene, og sådan at sygeplejerskerne skal kunne varetage de mere komplicerede plejefunktioner også i hjemmeplejen.

Særlig med hensyn til sygeplejerskeuddannelsen forekommer den borgerlige oppositions beslutningsforslag en anelse forvirrende, men det kan naturligvis skyldes undertegnede.

Allerede for knap 2 år siden iværksatte regeringen et meget omfattende arbejde, der skulle føre til en reform af de mellemlange videregående sundhedsuddannelser, hvortil sygeplejerskeuddannelsen jo som bekendt hører, og det kan ikke være forslagsstillerne ubekendt, at dette ar-